

in [REVUE & CORRIGEE](#) N°99 (mars 2014), par Julien Héraud

En quelques mots, Lars Åkerlund (électronique) et Kasper T Toeplitz (électronique et basse) se sont rencontrés pour composer une musique noise statique et inerte comme l'indique le titre. Et pourtant, ce n'est ni du drone, ni de l'ambient, et encore moins du hnw. La musique présentée sur les deux longues pistes de ce duo semble avoir pour point de départ une masse sonore granulaire et abrasive assez dense. Et ces deux pistes forment une narration, une sorte de récit de la constitution et de la destruction de cette masse sonore référentielle. D'un point à un autre du récit, on trouve de nombreux écarts de volume et d'intensité, mais le passage d'un point à un autre est cependant très progressif. On ressent que la musique est en évolution constante, qu'elle vit toujours, mais le poids de l'inertie est également toujours présent. Les progressions sont lentes, il y a rarement de ruptures, et les textures se ressemblent, ce qui provoque cette sensation statique. Pourtant, Åkerlund et Toeplitz font évoluer leur masse sonore de manière très régulière : assez lentement, mais de manière très perceptible néanmoins. Le titre aidant, on pense forcément à la force de l'inertie. Toeplitz et Åkerlund donnent à entendre la vie même du son. Et ce n'est plus le son lui-même qui est intéressant, mais son évolution constante, son mouvement continu, son enrichissement comme son appauvrissement, sa progression certaine vers l'assaut sonore comme ses multiples dérives vers le silence.

in [LE SON DU GRISLI](#), February 2014 Pierre Cécile wrote

A force d'avoir partagé les collaborateurs (Dror Feiler, le regretté Zbigniew Karkowski, CM von Hauswolff, pour tout bien citer mon dossier de presse), Lars Åkerlund (electronics) et Kasper T. Toeplitz (electronics, basse électrique) devaient bien un jour travailler ensemble. C'est maintenant chose faite : le second éditant sur son Recordings of Sleaze Art leur projet INERT/E (qui est peut-être aussi le nom de leur duo ?).

Disons-le sans attendre : cette collaboration fait grands bruits (oui, au pluriel), même si l'on n'est pas à l'abri de chutes de volu mes qui impressionnent presque autant. Enregistré dans les studios du GRM, les deux compositions ont une forme qui rappelle les « collages » concrets et un fond proche de l'ambient noise. Alpagné par leurs champs électromagnétiques, l'auditeur n'est plus qu'un parasite parmi les milliers de parasites de l' « écosystème électronique » qu'Åkerlund et Toeplitz (vérification faite, INERT/E est bien le nom de leur duo) revendiquent. Mais pas n'importe quel parasite : un parasite plutôt flatté.

in [VITAL WEEKLY #901](#), early December 2013, Frans de Waard wrote about the CD INERT/E

Much of the press text is in French, sadly. I must not say something about, I must not. It's a waste of paper. Behind Inert/e we find Lars Akerlund on electronics and Kasper T. Toeplitz on electronics and bass. They both work, in solo mode, inside the world of musique concrete, live electronics, modern music. They have both worked with Dror Feiler and Zbigniew Karkowski and both are not shy to present a bit of loud music. That's how the CD starts, with a bit of very loud noise, but it turns out this is not how it goes down here. Two pieces of over thirty-one minutes takes the listener to various moods and textures, in which noise actually plays a minor role. Much of this is upon the threshold of hearing, especially in 'To Describe The Overwhelming Life Of A Tropical Forest Just In Terms Of Inert Biochemistry And DNA Didn't Seem To Give A Very Full Picture Of The

World' (what's in a title, right?), with large movements of merely a sound or two at -25db or something like that.

But in both pieces there is great care for the composition. It's not, as with sometimes happens with this kind of music, a bundle of sounds stuck together, but great care has been used in the overall composition, making this a true delight to hear, with great build ups and drop downs, moving from one section to the next. Field recordings, real time processing, radio waves (perhaps) and the deep rumble of the bass dropping in every now and then, make this an excellent release. Very much the product of great creative minds in the world of musique concrete!

(FdW)

in [Soundofmusic](#) Thomas Millroth wrote

... Duon med Toeplitz öppnar som om vi vore mitt i en dervischdans kulmen, men den tappar ljudet redan innan en minut gått.

Fältet blir glest, svirrande toner anas. Inte tomrum men mellanrum – i dess ytterändar känns fortfarande kroppar i extas.

Det känns som dansmusik men är det inte. Eftersom intensiteten, den rituella envisheten är förlagd inne i varje ljud.

Alltså också de vagaste vibrationer och klanger.

Om trioskivan har en extatisk täthet som pressas mot ett centrum, en kärna som vrids och vänds, så har duoalbumet en annan slags utbredning av ljuden. Jag höll på att skriva skir och genombruten som en spetsgardin. Ok för den metaforen om ni kan tänka er ett brännande bländande solljus som tränger in bortom all sommarromantik.

Detta är inte romantiskt, det är en uppskattning av hörseln som ett av kroppens viktigaste sinnen.

Åkerlund tror på dess totalitet och innerlighet, dess väg in i.

Kärnverksamheten är desamma med sin närmast hypnotiska intensitet, men klangerna töjs ut och bredds upp på ett abstrakt golv, där jag som lyssnare känner att jag rör mig.

Det minsta lilla har här förstörats upp och rumlar runt, ibland litet förstrött.

Ljuden töjs så att vi hör och ser genom gliporna. Här dyker småljud och biljud upp som överraskande utsikter.

Långt borta anar öronen ännu ett fält av spänning.

Detta är musik på håll.

Trion demonstrerar musik på så nära håll det bara går.

På duo känner jag hur tätheten blir stormaskig för att gå på djupet i ögonblicket. En marknära lufttunn släktskap finns med ljudkonstnärer som Rolf Julius. Om ni accepterar den jämförelsen har ni också fattat intensiteten i de knirrande ljud som försöker bryta sig ur de svävande ljudmolnen.

Åkerlunds musik styr mig rakt in i extasens kropp.

En musik som är kropp och därför träffar totalt.

Thomas Millroth

Soundofmusic

<https://soundofmusic.nu/recension/lars-akerlund-inert-e-horology/>

in [Nutida musik](#) Johan Redin wrote

Lars Åkerlund är ingen som smyger i bakgrunden eller jobbar med tystnad och distans. Han gör musik som det inte går att hålla sig lyssnande till litet så där indifferent undertiden man har tankarna på annat håll. Så är det naturligtvis med mycket konstmusik, sällan är den någon ljudande tapet som ramar in dina vardagliga bestyr. Men hos Åkerlund känner jag att detta är än starkare, rent av maximerat, i viljan att förhäxa lyssnaren.

Jag tänker på regissören Alfred Hitchcock, som hade som största dröm att skapa en komplett uppkoppling mellan publikens sinnen och filmens psykologiska förtätningar, en gradvis kidnappning av sinnena där han till slut, som han själv uttryckte det, "kunde spela på publiken som på en orgel". Detta förhållande mellan perception och affektion är över huvud taget intressant: trots att du inte tror på spöken eller monster kan du ändå bli livrädd. Situationen bildar en separation mellan rationalitet och kropp. Kan det vara likadant med viss musik? Att jag konstaterar att "det här är bara oväsen" men likväl suggs upp i det?

Den skiva jag har i åtanke är *Ur/Volt* som kom på Fylkingen Records för sju år sedan (recenserad i Nutida Musik #2 2008).

Skivan är bland det starkaste jag hört av Åkerlund och blir vare sig jag vill eller inte en referenspunkt. Med två nya skivor i två olika konstellationer kommer Åkerlund en bit på väg, om än inte riktigt lika långt. Åkerlund jobbar också gärna tillsammans med andra likasinnade tonsättare och musiker. *Horology*, utgiven på det polska impropolaget Monotype, är ett samarbete med Jean-Louis Huhta och den nyligen bortgångne Zbigniew Karkowski. Det är ett stycke på lite drygt fyrtio minuter, ett minst sagt intensivt uppmärksammande av en viss patch på EMS trotjänare, en Buchla 200. De manövrerar, lägger till, finjusterar detta elegant tills de har en massa, ungefär som ett föremål drejas fram i lera, som de sakta får att växa och ändra form. Även om stycket redan efter tio minuter når ett slags maximalt brus skulle jag inte kalla det för noise. Först efter drygt tjugo minuter, och en välbehövlig paus strax under en minut, blir det mer friform av Buchlan; stokastiskt, knattrande och rytmiskt. I slutet av stycket träder en dov rytm in i bakgrunden; ett av Åkerlunds kännetecken som han burit med sig sedan 90-talets Lucky People Center (där också slagverkaren Jean-Louis Huhta ingick). *Horology* är ett stycke som kopplar upp mig som lyssnare - Åkerlund, Karkowski och Huhta lyckas gripa tag. Men det är inte det mest intressanta stycke jag hört, eller rättare sagt: jag lyssnar gärna med det är inte en skiva som låter sig omprövas.

Johan Redin
Nutida Musik 4-1 2013/14